

Дојени Војне гимназије

Школа која се никада не завршава

Четири деценије рада професора Валерија Вање Љубичића, Милана Танасијевића и Радомира Стојића

Војној гимназији испричано је много прича. Неке су и написане. Ипак, та школа, чини се, више но и једна слична образовна установа код нас, живи у ненаписаним причама и анегдотама из сећања људи који су је завршили. Основана је пре 40 година, на иницијативу тадашњег врха војске као место где пробрани младићи из целе државе треба да се образују и припреме за Војну академију.

Четири деценије после, професори Валерије Вања Љубичић, Милан Танасијевић и Радомир Стојић, који у шали кажу да су скупили 120 година радног стажа, имају највише права и повода да се осврну на живот Војне гимназије из које су испратили бројне генерације свршених матураната. Они су у једној школи провели не само цео радни век, него и добар део живота, коме би се, како кажу, увек радо вратили. Да је то

истина, сведочи и пример психолога Вање Љубичића, који је, упркос чињеници да је недавно пензионисан, одлучио да заврши процес селекције нових ученика.

Образовање, не обука

Историја Војне гимназије, како кажу наши саговорници, почела је једном, за то време, либералном идејом. Наиме, жеља оснивача, генерала Виктора Бубња била је да се направи војна школа која ће да образује, а не да обучава. Требало је створити гимназију која ће наставним планом и програмом бити слична таквим школама у цивилству, а опет имати довољно војних атрибута.

– У средњим војним школама тежило се стварању готових старешина, подофицира и тамо се од деце није тражило да мисле. Радило се по принципу „држ’ се оног што ти ја кажем и нећеш погрешити“. Обука је била доминантан облик усвајања знања и

Вања Љубичић

грешке се нису толерисале. А ми смо желели офицере који размишљају сопственом главом. Било је дозвољено право на грешку као и у свим цивилним школама. Без тога нема сазревања! Дозирали смо оно војничко, тек да бисмо тим момцима будили глад за свиме што их је чекало на Војној академији, а трудили се да им дамо ширину и могућност да се социјализују и да sazре – каже Валерије Љубичић, човек који је водио психолошку службу школе дуже од 37 година.

Професор математике Милан Танасијевић, са готово четири деценије искуства, каже да су се људи који су водили школу трудили да она остане више цивилна него војна.

– Дали смо све од себе да испунимо ту идеју оснивача који је, могу сло-

Милан Танасијевић

бодно рећи, правилно проценио да ће најбољи официрски кадар бити управо онај који је завршио једну такву школу у условима велеграда – објашњава Танасијевић.

– Ми смо чак добили и директиву – додаје професор Раде Стојић – да нико ни у школи ни у интернату не сме да носи униформу. Чак је и један вод војника на одслужењу војног рока

Раде Стојић

увек био обучен у спортску опрему.

Досањани сан

Ученици Војне гимназије данас се налазе на кључним местима у Војсци Србије и Министарству одбране. Према речима професора Љубичића, официри који су похађали Војну гимназију имају знатно бољи успех током даљег школовања, а и просек службених оцена им је виши него колегама који су Академију уписали из цивилства.

Професор Танасијевић не крије емоције када говори о послу којим се бави и који ће ускоро препустити млађим генерацијама математичара.

– Иако сам годину дана на почетку каријере радио као професор 10. београдске гимназије, љубав према послу који радим стекао сам овде. Тада, као почетник, размишљао сам о дану када ће мој ученик стати на чело ове школе. И то се догодило! – каже Тана-

ВОЛШЕБНИ „ФИЋА“

Ученици Војне гимназије, сем по свом квалитетном образовању, спортским и другим успесима, били су познати и по разним мангуплацима. Професор Радомир Стојић испричао је једну од бројних анегдота из своје богате каријере разредног старешине.

– Дођем ја једног поподнева у интернат због неке контроле. Паркирам поред улаза тек купљеног Заставиног „фићу“. Уђем у зграду да обавим то због чега сам дошао, као и сваки пут – приповеда искусни физичар уз благи осмех који наговештава заплет.

– Изађем напоље, после неког времена и запутим се ка улазу у спортски центар, кад оно, између два реда степеница, на плочи, стоји мој „фића“ уредно паркиран уз сам зид! Видим, нити могу уз степенице, нити низ степенице – описује Стојић непријатну ситуацију у којој се нашао.

Одмах му је, како каже, било јасно, чије је то „масло“. Попео се мирно у зграду до својих ученика и прозвао по имену неколико најкорпулентнијих.

– Ајде сада лепо, изађите напоље и средите ону глупост што сте направили – сећа се разредни својих речи.

Један од њих изађе пред професора и глумећи потпуну збуњеност рече да не зна у чему је проблем.

– Видим ја да нема шале, па неколицину поведем на степениште. Кад тамо, аута нема! Вратимо се ужурбано до улаза у интернат, а мој „фића“ стоји где сам га и паркирао! – прича Стојић кроз смех.

– Биће да Ви нисте нешто добро видели професоре! – добацише мангупи, прослављајући своју малу победу.

сијевић чији још један бивши ученик, бригадни генерал др Младен Вуруна, начелник Војне академије, данас председава Саветом Војне гимназије.

– Данас, када генерал Вуруна уђе у салу за састанке сви устанемо из поштовања према начелнику Војне академије. Он се понекад шали на рачун времена када је он као ученик устајао нама. Али то узајамно поштовање, тај осећај који смо узајамно развили је неописив – искрен је Танасијевић.

Критеријум професора Гимназије увек је био веома висок. За многе често превисок, па се дешавало да поједини ученици, због немогућности да савладају градиво или да се прилагоде условима, школовање наставе у другим средњим школама и постигну одличне резултате. Професор Стојић, који је предавао физику, један од захтевнијих предмета, каже да њихов критеријум није био престој, него доследан.

– Оцене са којима дечаци долазе на селекцију за упис често су чисте петице. Али када их проверимо, дођемо до закључка да не поседују одговарајуће знање. Петице су често привид. Верујте, најлакше је дати добру оцену! Важно је шта иза оцене стоји! – наглашава Стојић.

Будућност школе, надају се искусни професори, биће успешна барем колико и њена четвородеценијска историја. Прилагођавање новом времену је неопходно и ваља размишљати о месту у улози Војне гимназије у војном али и цивилном систему образовања. ■

Александар ПЕТРОВИЋ
Снимила Душка СТЕФАНОВИЋ

БРАТСТВО И ЈЕДИНСТВО У ПРАКСИ

Колико год данас идеолошки застарело звучала максима „братство и јединство“, како кажу доајени Војне гимназије, школа је с правом носила то име. Наиме, о имену школе изјаснили су се својевремено њени ученици и по свему судећи, многи од њих остали су и доследни свом избору.

– У несрећним годинама грађанског рата, било је низ примера да међу завађеним странама официри, ученици Војне гимназије, помажу је-

дан другоме, евакуишу породице, штеде животе – каже Валерије Љубичић. Он наводи пример да је данас, када су ратови прошлост, био у ситуацији да сретне бивше ученике који су на одговорним функцијама у системима одбране бивших република.

– Један од њих, који заузима веома висок положај у Оружаним снагама БиХ, рекао ми је да жали што свог сина не може да упише у школу коју је сам завршио – истиче наш саговорник.